

uitstaande vorderingen tot den omzet? Bestaan er Sicherungs-übereignungen of Eigentumsvorbehalte ten gunste van de leveranciers? Hoeveel procent van den omzet bedragen de resultaten in de laatste drie jaar? Hoogte, dekking en looptijd van eventuele credieten? Hoe vaak werd de goederenvoorraad omgezet? Verhouding omzet tot inkoop? Hoe hoog is de voorraad verzekerd? Hoeveel procent bedragen de onkosten van den omzet? Welke huurwaarde hebben de winkels in eigen huis? Hoe hoog was de omzet de laatste drie jaar? Welke processen loopen er? Verder moet een balans worden gemaakt op het einde der beide laatste boekjaren en op het oogenblik, waarop de controle plaats heeft. Bovendien moeten gespecificeerd worden de verplichtingen, vooral ook te betalen wissels. Deze controles geschieden slechts in weinige gevallen door een deskundig orgaan van de *Gefi* zelf, meestal door Treuhandgesellschaften of accountants, die aan de *Gefi* in den regel door één der banken worden genoemd.

Naast de voordeelen, welke deze Kreditgemeinschaften voor den kleinhandel en de banken hebben, beteekenen zij een nieuw terrein voor de werkzaamheid der accountants. De ontwikkeling van het Duitsche accountantswezen gaat dus, schrijft *Dr. Culemann*, niet in de richting van behoud of zelfs verscherping van den plicht tot geheimhouding, maar in tegengestelde richting, zulks met instemming van de gecontroleerde ondernemingen, omdat deze hierbij evenveel belang hebben als de credietgevers.

De nieuwe regeling van het accountantsberoep in Deutschland

In het Mei-nummer van het *Archiv für das Revisions- und Treuhandwesen* publiceert *Dr. W. Voss* het ontwerp van een overeenkomst aangaande het accountantswezen tusschen de Rijksregering en de regeringen der landen, die waarschijnlijk eerstdaags tot stand zal komen. De regeling geschiedt dus niet bij Rijkswet; ook bij een dergelijke overeenkomst is het echter mogelijk voor het geheele Rijk gelijklopende toelatingseischen te stellen.

De accountants krijgen den titel: *öffentlich bestellter Wirtschaftsprüfer*. Het woord *Wirtschaftstreuhänder*, dat van de zijde der beroepsgenooten gewenscht werd, is in het laatste ontwerp niet overgenomen. De nieuwe titel is blijkbaar een compromis tusschen *Wirtschaftstreuhänder* en de benaming *Bilanzprüfer*, die in het ontwerp der nieuwe wet op de Aktiengesellschaften wordt gebruikt.

Bij den Deutschen Industrie- und Handelstag, het centrale lichaam der kamers van koophandel, wordt een „Hauptstelle für die öffentlich bestellten Wirtschaftsprüfer“ opgericht, samengesteld uit vertegenwoordigers van de Spitzenverbände van de accountantsverenigingen en van de Zulassungs- und Prüfungsstellen. De Rijksregering kan zich in de Hauptstelle laten vertegenwoordigen, evenals de landsregering; het aantal vertegenwoordigers van landsregeringen mag echter niet meer dan zes bedragen. De Hauptstelle heeft tot taak bepalingen voor te stellen, die voor het geheele Rijk gelden, en toe te zien, dat deze tot uitvoering komen.

De landsregering benoemt in overleg met de Hauptstelle en de betrokken kamers van koophandel Zulassungs- und Prüfungsstellen, bestaande uit vertegenwoordigers van de Handelskammern, de accountantsverenigingen en één vertegenwoordiger van de regering. In de examencommissie worden de vertegenwoordigers der Wirtschaftsprüfer aangewezen door het Institut für das Revisions- und Treuhandwesen, in overleg met de desbetreffende Kamers van Koophandel; er moet tenminste één docent in de bedrijfshuishoudkunde in de commissie worden opgenomen.

Het toezicht op de accountants draagt het ontwerp op aan de Industrie- und Handelskammer.

Gedurende een overgangstijd, die niet langer dan tot 31 December 1935 zal duren, kunnen personen ook zonder aflegging van een examen tot Wirtschaftsprüfer worden benoemd, „wenn sie durch ihre bisherige Tätigkeit und ihre Leistungen den Nachweis erbringen, dass sie die für die Ausübung des Berufes eines öffentlich bestellten Wirtschaftsprüfers erforderliche sachliche und persönliche Eignung besitzen“. Het voorstel daartoe moet door een Zulassungs- und Prüfungsstelle worden gedaan. Deze regeling geldt ook voor de wettige vertegenwoordigers van Treuhand- en Revisionsgesellschaften. Een ruime overgangsbepaling derhalve.

Over de exameneischen geeft de ontworpen overeenkomst geen bijzonderheden, deze moeten worden vastgesteld door de Hauptstelle. Uit een artikel van *Dipl. Kfm. Wilhelm Eich* in *Der praktische Betriebswirt* van Maart 1931 blijkt, dat het Institut für das Revisions- und Treuhandwesen had voorgesteld als eersten eisch: betriebswirtschaftliches Abschluss-Examen einer Hochschule. Ook in de vereenigingen, die uitsluitend uit accountants bestaan, die geen academische opleiding hebben gehad, bleek men van de wenschelijkheid daarvan voor het vervolg overtuigd. Waarschijnlijk zal eeliter als eisch gesteld worden: „theoretische betriebswirtschaftliche Vorbildung“, terwijl het examen van de Hoogeschool bepaalde vrijstellingen zal geven. De Zentralstelle zou dan echter bevoegd zijn in de toekomst het Abschlussexamen verplichtend te stellen. Voorloopig blijft dus in Duitschland de toestand bestaan, dat men ook zonder opleiding aan een Handelshoogeschool accountant kan worden.

W. B.

EFFICIËNTIE

Red.: C. A. BLAZER en L. POLAK

Transport- en sorteerinrichtingen voor pakketten

In het no. van 11 April 1931 van het Zeitschrift des Vereins Deutscher Ingenieure (V.D.I.) vinden wij, van de hand van *Dipl. Ing. Hermann Walter*, een beschrijving van een tweetal transport- tevens sorteerinstallaties voor postpakketten, en wel in de postkantoren te Keulen, no. 2 en Hamburg, no. 7. Van deze bezorgt het eerste de bestelling in de stad, terwijl het tweede de expeditie per trein behandelt. Toch zijn beide inrichtingen in hoofdopzet gelijksoortig. Dergelijke installaties zijn dan ook overal waar een groot aantal kleine colli over verschillende bestemmingen verdeeld moet worden.

De grondslag waarop deze installaties gebouwd werden is deze, dat de pakketten, die van verschillende zijden (door aanbidding van loketten, verzameling aan hulpkantoren, aanvoer met posttreinen) binnen komen alle door een horizontaal loopenden band naar een inschrijfafdeeling gevoerd worden, waar zij van een richting no. worden voorzien, aangevende de bestemming: bestelressort in het ene, postkoers in het andere geval. Van deze inschrijfafdeeling loopt een band naar de eigenlijke verdeelafdeeling. In de inschrijfafdeeling zijn deze twee banden voor af- en aanvoer zoo ongesteld, dat de beamtens, die de no.'s opplakken tusschen beide banden instaan aan tafels, welke blad uit rollen bestaat. De afvoerende band loopt vervolgens schuin naar boven, daar de verdeelafdeeling op een 2½ à 3 M. hooge verhooging is aangebracht, hetgeen o.m. ruimte aan grondoppervlak spaart en het gebruik van glijbanen en het benutten van de

zwaartekracht mogelijk maakt. Bij de verdeelinrichting te Keulen, ontworpen door Postbaurat *Wullstein* (DRGM no. 1063125) zijn de leidende beginselen het zuiverste doorgevoerd. De pakketten worden dus per loopenden band aangevoerd, welke hier langs de distributie-banen loopt. Deze bestaan uit 6 waaivormig uitlopende glijbanen, welke aan het begin (boveneinde) met eenigszins schuin grondvlak tegen elkaar zijn aangebracht, zoo dat zij één rechtopstaanden zijkant hebben. Verder op, wanneer de glijbanen uit elkaar wijken verbreedten zij zich tot 80 c.m., terwijl zij aan het begin slechts 40 c.m. breed zijn, in totaal dus voor 6 banen 2.4 M. Deze vernauwing is gekozen om de bediening door één persoon mogelijk te maken zonder dat deze noemenswaard van plaats behoeft te veranderen bij het inleggen. Colli die breeder zijn dan 40 c.m. steken dus over de hooge rand van de naastliggende glijbaan uit, doch contact is uitgesloten omdat nooit tegelijkertijd in twee glijbanen een pakket geschoven wordt. Als de aanvoerende band deze inlegplaats gepasseerd is komt hij, direct daaraan aansluitende, aan de tegenovergestelde zijde van een dergelijke 6 voudige glijbaan, die het spiegelbeeld van de eerste vormt, terwijl de band ten slotte uitloopt op twee verdere banden voor diverse bestemmingen, die niet in een der bestelressorten zijn ondergebracht. De geheele verdeclaarde arbeid over 14 bestemmingen wordt dus door 2 man bediend, die per dag gemiddeld 20.000 stuks behandelen, waarvan op de spitsuren 5 à 6000 per uur. Dergelijke en nog hoogere prestaties bereikt men ook te Hamburg, waar echter 2 afzonderlijke verdeelinstallaties werken, ieder met 5 richtingen, en waar men van 5 tot 8000 pakketten per uur behandelt.

Zooals wij reeds aanstipten zijn deze installaties niet alleen voor het postbedrijf van belang, maar voor ieder bedrijf dat groote hoeveelheden colli naar diverse bestemmingen heeft te verzenden. Een groot organisatorisch belang ligt in het feit, dat alleen de beambten, die de richtingno.'s opplakken met de topografische indeeling der bestemmingen op de hoogte behoeven te zijn en het verdere verdeelwerk tot vrijwel mechanische handgrepen is teruggebracht. De technische uitrusting van de installatie is er op berekend dat de colli hun bestemming bereiken, zonder kantelen of vallen, en gelijkmatig worden verdergevoerd. Daarom is er een ruim gebruik gemaakt van rollen op alle punten, waarop de pakketten moeten worden verschoven of van de band afgenomen. Deze rollen worden door een daaronder electricisch aangedreven rubberriem bij aandrukken in beweging gebracht. Deze zeer elastische beweging voorkomt het in de klem geraken van uitstekende of afhangende deelen der pakketten. De installatie gebruikt voor de horizontaal-loopende en de stijgende banden electriciteit als beweegkracht; deze is van uit een centraal punt regelbaar, zoodat de snelheid naar behoefte tusschen 0,4 en 1 meter per seconde kan varieeren. De ruime aanwending van kogel- en rollagers leidt tot een geringe krachtverbruik en een betrekkelijk geringe schroefbedrijf.

(Korte mededeelingen N.I.v.E. van Mei 1931, No. 17)

BOEKBESPREKING

HET JURIDISCH BEGRIIP „BELASTINGEN”

Openbare les bij het aanvaarden van het Lectoraat in het Belastingrecht aan de R.K. Handelshoogeschool te Tilburg door M. J. H. Smeets

In zijne inleiding brengt de heer *Smeets* naar voren, dat het belastingvraagstuk naast een belangrijk economisch, ook een juridisch probleem is. Aan de belastingheffing liggen niet alleen economische verschijnselen ten grondslag, ook het in de natie levend rechtsbewustzijn speelt een rol; verder kunnen practi-

sche mogelijkheden verhinderen, dat hetgeen economie en rechtsbewustzijn aanbevelen tot stand wordt gebracht. Hieruit volgt, dat de juridische zijde van het belastingvraagstuk minstens even belangrijk is als de economische.

Bij de bespreking van het economisch begrip „belastingen” maakt de heer *Smeets* de volgende groepenindeling:

Algemeene heffingen, waartegenover van overheidswege geen aanwijsbare prestaties staan.

Bestemmingsheffingen, waarvan de opbrengst wordt besteed voor een bepaald onderdeel van overheidszorg. Hieronder zijn heffingen, die in structuur geheel met de algemeene heffingen overeenkomen (Leeningfonds 1914 en Gemeentefonds), maar ook waarbij eene bepaalde groep bevoordeeld wordt (wegen- en rijwielbelasting); de laatste worden dan ook wel „bijdragen” genoemd.

Retributies, waarbij de betaler recht heeft op een bepaalden dienst van Overheidswege.

Ten aanzien van de vraag of „bijdragen” en „retributies”, economisch gesproken, ook onder de belastingen vallen is de heer *Smeets* van oordeel, dat de eerste wel, de tweede niet daaronder vallen.

Breedvoerig bespreekt de heer *Smeets* het onderzoek, dat hij heeft ingesteld, naar hetgeen volgens ons geldend recht onder belastingen is te verstaan. De vraag of eene heffing „belasting” is, heeft niet slechts een „academische” beteekenis. Zoo eischt de Grondwet voor elke Rijksheffing, die als belasting is aan te merken, eene wet, zoo moet eene overtreding van eene *belastingheffing* worden berecht door de rechtbank en niet door den kantonrechter, enz. Het onderzoek heeft dus ook practisch beteekenis.

Achtereenvolgens wordt nu het onderzoek op juridisch gebied besproken ten aanzien van de Rijksheffingen, de heffingen van gemeenten, provincies en waterschappen, waarbij wordt nagegaan of eene heffing positief-rechtelijk als eene belasting moet worden beschouwd. De conclusie van den heer *Smeets* is, dat uitzonderingen daargelaten, de algemeene en bestemmingsheffingen, de gemeentelijke en provinciale retributies, de prijzen van provinciale bedrijven en de schoolgelden voor bijzondere lagere scholen door de wet als „belastingen” worden behandeld.

Het Belastingrecht neemt sinds vele jaren eene belangrijke plaats in het economische leven in en heeft daardoor ook beteekenis gekregen voor de studie van de handelswetenschappen. Wij wenschen den lector in het Belastingrecht aan de R.K. Handelshoogeschool te Tilburg, den heer *Smeets*, veel succes met zijn arbeid.

A. N.

REPERTORIUM VAN TIJDSCHRIFT-LITERATUUR OP HET GEBIED VAN ACCOUNTANCY EN BEDRIJFSHUISHOUDKUNDE

Redactie: Mej. Dr. R. PHILIPS en Drs. G. L. GROENEVELD voor bedrijfseconomie en J. P. DE HAAN en J. C. SPANGENBERG voor accountancy

A. ACCOUNTANCY

II. HET ACCOUNTANTSBEROEP

Constructive public practice

Grant Alexander, Richardson. — De accountant stelt zich nog te veel op het standpunt van den controleur. De waarde der accountantswerkzaamheden zal belangrijk toenemen, indien naast de controle-functie de accountant eveneens adviseerend optreedt t.a.v. mogelijke verbeteringen in organisatie, beheer, enz.

A II 1

The Journal of Accountancy (Am.) Nov. 1930